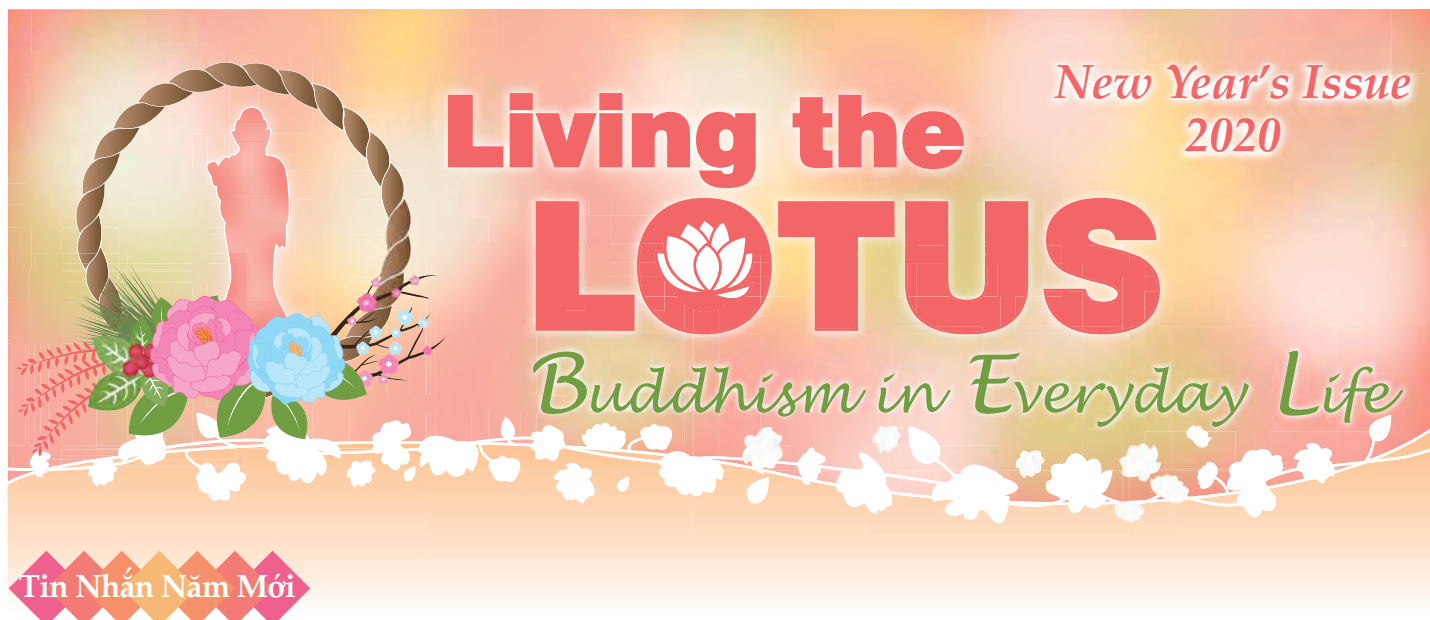

‘Tâm thường (hỏi thăm lúc thường ngày)’

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

Cột mốc năm mươi năm kể từ WCRP sáng lập
Cảm khái sâu sắc khi nhìn lại mong muốn của Đức Khai Tổ

Chúng ta đã đón năm mới lần đầu tiên kể từ khi chuyển sang thời đại Lệnh Hòa (Reiwa). Tôi nghĩ rằng không phải là mỗi người đều có thứ mà mình mong đợi trong lòng hay sao ạ.

Năm ngoái thì các thảm họa tự nhiên như các cơn bão số mười lăm, số mười chín xảy ra liên tiếp và có nhiều người đã trở thành nạn nhân. Có rất nhiều người chịu thiệt hại về nhà ở hay đất nông nghiệp, những người bị dồn ép vào cuộc sống bất tiện do cắt điện hay cắt nước, những người mà giờ việc xây dựng lại cuộc sống vẫn chưa đâu vào đâu. Lại một lần nữa tôi cầu mong cho họ được an nghỉ và xin gửi lời thăm hỏi.

Nhật Bản là một đất nước có nhiều thảm họa tự nhiên xảy ra. Tôi nghĩ rằng mỗi người không thể không phát huy hết kinh nghiệm đã có cho tới lúc này và học được trí tuệ để chuẩn bị sẵn cho trường hợp vạn nhất xảy đến. Chúng ta thường mong muốn sẽ tích lũy các nỗ lực phấn đấu để giảm thiểu thiệt hại ở mức độ tối thiểu bằng cách coi trọng cả việc tự lực (chuẩn bị đầy đủ đồ dùng phòng chống thảm họa hay tìm hiểu mức độ nguy hiểm của khu vực) và hỗ trợ lẫn nhau (những người thân cận giúp lẫn nhau).

Đặc biệt là những thảm họa tự nhiên gần đây thì đang trầm trọng hóa do bị ảnh hưởng bởi sự ấm lên toàn cầu trên khắp thế giới. Người ta cho rằng sự thay đổi khí hậu như thế này có khả năng cực kỳ cao là do các hoạt động của con người gây ra. Nhật Bản trong sự giàu có của mình tới lúc này tiếp tục sản xuất dư thừa, tiêu dùng - vứt bỏ dư thừa. Tôi nghĩ rằng chúng ta đang đi tới một bước ngoặt để đánh giá lại một cách to lớn giá trị quan đã có cho tới lúc này.

Mặt khác, năm ngoái thì có đại hội thể giới là lần thứ mười của WCRP (Hội nghị hòa bình các nhà tôn giáo thế giới) được tổ chức tại Đức. Và năm này WCRP sẽ chào đón cột mốc năm mươi năm sáng lập. Việc sáng lập và phát triển của WCRP là một mong muốn lớn lao của Đức Khai Tổ. Tôi cảm thấy cảm khái sâu sắc đối với việc những bước đi đó đã qua được một thời gian những nửa thế kỷ.

Đại hội lần này đã được tổ chức nhờ sự tiếp nhận và hợp tác của Bộ ngoại giao Đức. Đây không phải là đại hội thể giới chỉ giới hạn ở các nhà tôn giáo mà còn cho thấy có sự bắt tay hợp tác với chính phủ các nước, Liên hợp quốc v.v. mạnh lên và mở rộng ra hàng năm. Không nghi ngờ gì nhiều vị là những người dẫn đường mà trước tiên là Đức Khai Tổ nhất định đang rất vui mừng.

Trong thời gian diễn ra đại hội thể giới thì các bạn hội viên đã thực hiện việc cầu nguyện cúng dường cho chúng ta tại các giáo hội trên toàn quốc mà trước tiên là Đại Thánh Đường. Bản thân tôi cũng được cho

góp mặt vào đại hội thể giới mang theo những suy nghĩ của mọi người trong lòng.

Để thực hiện nền hòa bình thì sự thật là cần phải có các cuộc nghị luận hay hoạt động mang tính quốc tế và chuyên môn. Tuy nhiên, căn bản vẫn là việc xây dựng nền hòa bình ở mỗi đất nước, khu vực hay gia đình. Để làm việc đó thì trước tiên trong gia đình phải nuôi dưỡng tâm hồn hòa bình, tính người dựa theo tôn giáo. Chúng ta muốn xác nhận lại với nhau một lần nữa rằng cuộc sống tín ngưỡng hàng ngày sẽ kết nối trực tiếp tới nền hòa bình.

Hơn nữa vào tháng bảy, tháng tám năm nay thì Thế vận hội Olympic Tokyo lần thứ hai sẽ được tổ chức và có rất đông người từ nước ngoài tới Nhật Bản. Số lượng khách du lịch là người nước ngoài tới thăm các nơi trên toàn quốc và tất nhiên là cả Tokyo được cho là lên tới ba mươi triệu người, bốn mươi triệu người mỗi năm. Với những vị như thế, chúng ta hãy tiếp xúc với tấm lòng tươi sáng, từ tế, ấm áp và xin được giúp đỡ tối đa có thể để có thể truyền tải sự tốt đẹp của Nhật Bản.

**Nơi bản thân đang ở tất cả là “tức thị đạo trường”
Những việc đang làm sáng tối mới là con đường Phật giáo như vốn có**

Vậy thì, tôi xin nêu ra “Phương châm cho năm Lệnh Hòa thứ hai (2020)” như sau đây.

Tự nhiên thiên địa đang không ngừng sáng tạo, biến đổi mà không dừng lại dù chỉ một thoáng chốc. Việc chúng ta cũng nỗ lực phấn đấu với cảm xúc mới mẻ mỗi ngày cho dù là đối với bất cứ việc gì mà không hề đình đốn, như đạo lý của trời đất, là rất quan trọng.

Năm nay, hội chúng ta đã đón lễ kỷ niệm tám mươi hai năm sáng lập. Nền tảng của lịch sử kéo dài

tới ngày hôm nay đó là thứ được xây dựng nhờ sự tận lực không tiếc thời gian ăn ngủ của các vị cán bộ tiền bối và các bạn tín hữu mà trước tiên là Đức Khai Tổ, Đức Phó Tổ.

Tôi mong rằng chúng ta từ nay về sau mỗi người sẽ mang tinh thần “tức thị đạo trường” (đây tức nơi tu hành) để báo đáp công ơn của những vị đó hướng đến một trăm năm sáng lập giáo đoàn.

“Phương châm” cho từng năm thì tôi mong muốn sẽ thâm thấu nên ba năm thì hầu như là có cùng một

nội dung. Năm nay thì tôi làm mới một phần và thêm vào từ ngữ gọi là 'Tinh thần “Tức thị đạo trường” (đây tức nơi tu hành)'.
Đây là một đoạn trong “Đạo trường quan” xuất hiện trong phần đầu của Thanh kinh quyền như mọi người cũng biết.

Khi nói tới “đạo trường (nơi tu hành)” thì chúng ta trước tiên nghĩ tới Đại Thánh Đường, giáo hội hay nơi tu hành khu vực v.v. Tuy nhiên, “tức thị đạo trường” có nghĩa là nơi mà bản thân đang ở, nơi mình đang sinh sống, nơi bản thân có mặt, tất cả là nơi tu hành.

Tôi hay ví von với môn vật sumo để nói chuyện và giáo hội hay nơi tu hành khu vực nếu nói cách khác thì có thể nói là nơi tập luyện. Địa điểm chính nói cho cùng là gia đình, nơi làm việc, trường học hay xã hội khu vực.

Trong cuộc sống hàng ngày thì thật sự có nhiều sự việc khác nhau xảy ra. Vì có cả những người coi mình là trung tâm nên việc thấu hiểu lẫn nhau và xây dựng mối quan hệ tốt đẹp không phải là việc đơn giản chút nào.

Có lẽ là sẽ có cả những việc như gặp gỡ với người mà mình không hợp tính, hay bị quăng vào mặt những câu nói lạnh lùng, những câu nói khắc nghiệt, hay bị phớt lờ nên có cảm xúc buồn và khổ sở.

Tuy nhiên, con người chính vì thiếu thốn hay không thuận tiện mà sinh ra cảm xúc gọi là muốn làm thế nào đó vượt qua việc đó. Nếu mà không có lấy một thử thách nào thì tôi e là con người không thể hoàn thiện bản thân.

Vì vậy, khi gặp phải khó khăn thì dùng cách đón nhận là “Tôi đã nhận được cơ duyên để trưởng thành với tư cách là một con người”, “Đây là chỗ cần giữ vững tinh thần” và tận tâm làm hết khả năng đối với việc ngay trước mắt — đó là tinh thần “tức thị đạo trường”.

Nhất là đối với tín đồ Phật giáo tại gia thì tất cả mọi sự việc trong cuộc sống thường ngày đều là tu hành. Không phải là làm việc gì đó đặc biệt, mà việc gặp gỡ và nói chuyện với người khác, thực hiện công việc, sống cuộc sống trường học, nấu ăn hay dọn dẹp vệ sinh Bằng cách nỗ lực phấn đấu với cả tâm

lòng một cách chu đáo mà không làm đại khái cho xong trong từng việc đó, chúng ta sẽ học được các thói quen tốt và tự nhiên thân thể và tâm hồn sẽ hài hòa.

Đặc biệt gia đình là nơi dễ sinh ra sự làm nũng hay chỉ muốn làm theo ý mình nhất. Do là mối quan hệ thân thiết nên có lẽ cũng có khi nói qua nói lại những lời khó chịu và không kiềm chế. Trong hoàn cảnh như thế, việc kiềm chế cảm xúc và vứt bỏ lòng tự lợi để thực hành bám sát theo những lời dạy của Phật là sự tu hành nghiêm khắc hơn bất kỳ điều gì. Chính gia đình mới là “nơi tu hành căn bản để hình thành nhân cách”.

Thiền sư Shido Munan - một tăng lữ của Lâm Tế tông ở thời kỳ đầu thời đại Edo, có để lại một bài đạo ca như sau.

Chớ mê lạc trong ngôn từ gọi đạo, Việc mình làm sớm tối mới cần hay

Câu này có ý nghĩa rộng là khi nói là con đường Phật giáo thì nghe có vẻ như là cực kỳ tuyệt vời và khó hiểu nhưng không được lạc lối trong từ ngữ như thế. Hãy biết rằng những việc mà bạn thực hiện sáng tối mới là con đường Phật giáo y như nó vốn có. Tôi nghĩ rằng bài đạo ca này đã thể hiện bằng lời một cách rõ ràng tinh thần “tức thị đạo trường”.

Tâm hồn mong muốn cứu rỗi người khác
trước cả bản thân thì vốn ai cũng đã có sẵn

Vậy thì, những việc làm một cách cụ thể như thế nào là những việc trùng khớp với những lời dạy của phật ạ?

Hội chúng ta đã lấy Kinh Pháp Hoa làm kinh điển để dựa vào. Và trung tâm của những lời dạy trong Kinh Pháp Hoa là “bồ tát hành”.

Người mà cùng lúc với việc bản thân muốn đạt được sự giác ngộ đã sinh ra tấm lòng muốn cứu rỗi những người khác là “bồ tát”. Việc cho dù ở đâu cũng không quên tấm lòng đó mà tinh tấn là “bồ tát hành”. Nếu diễn đạt bằng từ ngữ quen thuộc thì đó là việc học tập và nắm rõ được những lời dạy của phật để phát huy tấm lòng yêu thương đồng cảm.

Có một câu nói là “Trước tiên cứ độ người khác trong khi tự mình chưa độ được”. Đây là điều chỉ ra rằng hãy thực hành với mong muốn sao cho giúp những người khác giác ngộ trước khi cả bản thân giác ngộ. Người ta cho rằng việc này là chỗ đáng quý của bồ tát hành.

Chúng ta rất hay nghĩ rằng nếu trước tiên bản thân mình không được cứu rỗi thì không thể cứu rỗi người khác. Có thể là có những người mà việc của bản thân là đủ mệt rồi nên không thể suy nghĩ tới những thứ như việc của người khác.

Tuy nhiên, tấm lòng muốn cứu rỗi người khác trước cả bản thân không phải là hoạt động của tâm hồn mà nếu không tích lũy những tu hành gian khó thì sẽ không đạt được mà là tâm hồn vốn đã có sẵn từ đầu trong bất kỳ ai.

Khi mà bản thân mình lạc lối hay phiền muộn thì sẽ hiểu rõ được nỗi khổ sở, nỗi đau buồn của người khác và có thể đồng cảm một cách sâu sắc. Cảm xúc rằng “Thật sự là đáng thương”, “Tôi muốn làm gì đó để giúp” sẽ tự nhiên mà tuôn trào. Và việc của bản thân sẽ hoãn lại sau để chia tay ra giúp.

Đặc biệt là nếu một người mẹ thấy con mình rơi xuống sông thì cho dù là bản thân có bơi được hay không bơi được nhưng không nghi ngờ gì là trước tiên sẽ nhảy xuống dòng sông. Theo lẽ thường thì chắc chắn chúng ta nghĩ rằng “Nếu không bơi được thì sẽ không thể cứu được” nhưng đây là nhảy xuống

dòng sông với một lòng muốn cứu con mình.

Vốn từ đầu con người thì mỗi người khác nhau về bề mặt nhưng bản tính trong sâu thẳm tâm hồn thì là một. Ai chẳng mong ước rằng “Tôi muốn sống một cuộc đời có niềm vui sống”, “Tôi muốn được hạnh phúc”. Và từ tận đáy lòng mong muốn sẽ hòa thuận với mọi người chứ không phải toàn hãm hè với nhau.

Chỉ có điều việc đó nếu mà chỉ sống một cách lơ đãng thì sẽ không thành hiện thực. Chính vì thế, chúng ta đang lấy việc lĩnh hội một cách đúng đắn những lời dạy của phật và chiếu rọi những lời dạy đó vào sinh hoạt thường ngày của bản thân để suy nghĩ, và không ngừng lặp lại nhiều lần việc này để làm căn bản của lối sống.

Ở con đường phật giáo thì không có giới hạn và không có việc gọi là tới đây là hết. Cho dù đã chuyển sang cảm xúc giống như một chút thì đã hiểu được rồi nhưng khi có gì đó thì tâm hồn coi mình là trung tâm lại xuất hiện rồi nổi nóng hay cãi lại. Mỗi lần đó, chúng ta lại rút kinh nghiệm, nhìn kỹ lại bản thân và sinh ra một cảm xúc mới mẻ rồi tiếp tục sống trân trọng từng ngày một, từng khoảnh khắc một. Điều đó có lẽ có thể nói là việc tinh tấn của chúng ta.

“Tức thị đạo trường” — chúng ta hãy tự nhận thức rằng chính bản thân việc tiếp tục sống là tu hành để năm nay cũng hãy tiếp tục tinh tấn hết sức mình.

(Báo Kosei - số ngày 5 tháng 1 năm 2020)

